

Literāri radošais žurnāls

LITERĀRĀ AUSS

2024

februāris

SATURS

Ievadraksts	3. lpp
Dzīves virpulī. Februāris	4. lpp
Svētā Valentīna diena pasaulē	5. lpp
Mīlas tilts – mīlētāju romantika	12. lpp
Džefrijs Čosers. Iztēles un mīlas ilūzijas	15. lpp
Imalda Vuda. Fragments no romāna “Porcelāns. Deivida stāsts”	18. lpp
Imalda Vuda. Nepaej garām! Sadzīves īsluga	23. lpp
Imalda Vuda. Fragments no romāna “Nakts taksometrs” ...	35. lpp
Imalda Vuda. Silvers	40 lpp

IEVADRAKSTS

Mīļie “Literārās Auss” lasītāji!

Sveicināti pašā romantiskākajā gada mēnesī- februārī, kad sals vēl “kož” visbargāk, bet sirdis silda Svētā Valentīna diena! Žurnālam šomēnes aprit mēnesītis- mazs vēl, bet jau nedaudz “apvēlies”. Arī februārī turpinām publicēt romānu “Nakts taksometrs” un noveli “Silvers”, tomēr šis mēnesis veltīts Valentīna dienai. Kādus romantiskus pārsteigumus “Literārā Auss” sagatavojusi saviem lasītājiem, pašlaik lai paliek noslēpums. Literārā redakcija vien pasacīs, ka jūs sagaida atkal jauni, interesanti literārie piedzīvojumi, kuri ir pašas “Literārās Auss” kolektīva devums tieši jums, lasītāji!

Uzmanību! Sākot ar februāra mēnesi, variet sekot lugas “Nepaej garām!” notikumiem, kuri turpināsies katru mēnesi.

Žurnāls sirsnīgi sveic šī mēneša Dzimšanas dienas gaviļņiekus un Vārda dienu svinētājus!

Lai labi lasās! Priecīgu Valentīndienu!

“Literārās Auss” redakcija.

DZĪVES VIRPULĪ

Imalda Vuda

FEBRUĀRIS

Dabas Mātes otrais dēls Februāris, tērpies bagātīgā, baltā kažokā, ienāca ledus bārā, kur sienas laistījās žilbinoši vizošiem ledus paklājiem un no griestiem karājās lāsteku kristāla piekariņi. Viņam ienākot visas dāmas sačukstējās: "Skaistais Februāris nāk!" Februāris pat skatienu uz viņu pusi nepameta. Augstu paceltu galvu tas piegāja pie bāra letes un pasūtīja sev piparmētru dzērienu ar ledu. Domās viņš jau bija Ledus Pils lielajā ballē, ko šovakar rīkoja vecais Ziemelis.

Tajā vakarā, pils zālē bija sapulcējušies visi Ziemeļa ģimenes locekļi un padotie. Atskanot pirmajām valša taktīm, Februāris uzlūdza uz deju skaisto Feju, kura bija tērpusies zilā samta kleitā un savu burvju nūjiņu neizlaida no rokām pat dejojot. Viņa bija balles karaliene. Viņš dejoja ar Feju visu nakti un gar namu logiem griezās ass putenis. Ziemelis svilpoja mūzikas taktī. Nepazīdams nogurumu, Februāris trakulīgi dejoja, aizraudams sev priekā līdz visus pārējos.

Tikai pret rītu putenis pierima un jautrās Sniegpārslīņas, rokās saķērušās, sagulās kokos, gaisīgās kupenās. Gaismai austot, Feja, apmetusi ap pleciem savu sudraboto apmetni un pamājusī gaisa skūpstu Februārim, pavicināja savu burvju zizli pret sārtajiem austrumiem un izgāja uz sliekšņa. Tūdaļ piebrauca grezna kariete un Feja āši aiztraucās, gaisīgajai šallei plīvojot, bet Februāris, neapmulstot apcirtās uz smailā papēdīša un pašpārlicināti iesoļoja nākamajā telpā, lai ieslīgtu jautrības virpulī. Tad pēkšņi, viņš ieraudzīja sevi spogulī un satrūkās, jo nekad vēl nebija juties tik viens. Pretīm viņam lūkojās nogurusi seja ar sirnu galvu. Apmulsis Februāris piegāja pie loga un nespēkā pievēra acis. Vēl pār viņa seju pārslīdēja austošā rīta blāzma ar cerīgo pavasara spožmi. Tad viss satumsa un izplūda sudrabainā rēnumā. No lāstekas pie ledus pils kores nopilēja liela, dzidra asara. Sārtojās.

/ No cikla "Gadalaiku miniatūras" /

SVĒTĀ VALENTĪNA diena pasaulē

Ieeja tikai mīlošajiem!

Ceļvedi pa Svētā Valentīna “mīlestības takām” šoreiz sāksu ar nedaudz netradicionālām un mazāk zināmam šo svētku atzīmēšanas tradīcijām.

Japāna

Japānā Svētā Valentīna diena tiek atzīmēta divreiz. Pirmoreiz, 14. februārī, kad sievietes dāvina šokolādes vīriešiem, kurus viņas apbrīno, tā ir šokolāde, kas tiek pasniegta draugiem, kolēģiem vai priekšniekiem, savukārt otrreiz tiek pasniegta Honmei Choco-mājās gatavota šokolāde, ko sievietes dāvā saviem iemīļotajiem.

Saldā “vārdnīca”:

Giri-choco - aptuveni tulkots kā "pienākuma šokolāde", šī dāvana ir paredzēta kā "pateicības parāds" un tā būtu jādāvina vīriešu dzimtas draugiem, priekšniekiem, ģimenes locekļiem vai darba kolēģiem.

Honmei-choco - šie saldie kārumi bieži ir roku darbs, lai iegūtu papildu personisku pieskārienu un tiek doti tikai nozīmīgam cilvēkam, neatkarīgi no tā, vai tas ir draugs, vīrs vai mīļākais.

Jibun-choco - šokolāde, kuru pērk un uzdāvina sev, kā pelnītu, mazu kārumu.

Tomo-choco - parasti dārga un izsmalcināta šokolāde, kas tiek dāvināta draudzenēm, un tiek baudīta bez vīriešu klātbūtnes.

Gyaku-choco- to sievietei parasti dod vīrietis un tas nozīmē "reverso šokolādi". Tā ir neparasta dāvana Valentīna dienā, jo tradicionāli tiek gaidīts, ka tā tiks pasniegta mēnesi vēlāk- Baltajā dienā (Valentīna diena tiek svinēta 14. februārī, savukārt Baltā diena Japānā tiek svinēta mēnesi vēlāk, 14. martā. Baltā diena faktiski netika izveidota līdz 1980. gadiem, kad Japānas Nacionālā konditorejas rūpniecības asociācija veiksmīgi rīkoja kampaņu, lai ieviestu "atbildes dienu" vīriešiem, kā iespēju atbildēt par dāvanām, ko viņi saņēma no sievietēm Sv. Valentīna dienā.

Diena tika nosaukta par Balto dienu tāpēc, ka baltā krāsa tiek uzskatīta par tīrības simbolu).

Somija

Tā vietā, lai svinētu tradicionālo Valentīna dienu, kuru atzīmē ar dāvanām, apsveikuma kartītēm un citiem romantiskiem žestiem, Somijā 14.februārī tiek svinēta Ystävänpäivä (izrunā YOUS-ta-van-PIE-vah). Ystävänpäivä tulkojama kā "Draudzības diena" un šajā valstī tā tiek atzīmēta jau kopš 1980.gada, kad kalendārā pirmo reizi parādījās diena, kad

tiek svinēta cilvēku draudzība. Šīs dienas svinības iesākas ar kopīgu kafijas dzeršanu kopā ar draugiem un saunas apmeklējumu.

Šajā dienā Somijā tiek atvērs speciālais pasta pakalpojums Posti, kad katru gadu tiek atcerēti arī tie, kuri ir vieni bez partnera (partneres), sūtot tiem apsveikuma kartītes.

Čehija

Arī šī pasaules valsts ir viena no netradicionālajām Svētā Valentīna dienas svinētājām.

Protams, Valentīna diena gadu gaitā Čehijā kļūst arvien populārāka, lai gan tā tiek svinēta kā "Mīlestības diena" **1. maijā**, nevis **14. februārī**. Pāriem ir kļuvusi par tradīciju apmeklēt čehu dzejnieka Karel Hynek Macha statuju, kas atrodas netālu no ķiršu koku birzs. Šeit mīlētāji skūpstās zem ķiršu koku zariem veiksmēi.

Čehu valodā Valentīna diena tulkojās kā Den Svetava Valentina.

Jāpiebilst, ka Prāgā saglabājusies kāda sena, vērtīga relikvija, saistīta ar Valentīna dienu. Tas ir šķembas gabals no Svētā Valentīna statujas pleca daļas, kas atrasts 2002.gadā un tiek glabāts Svētā Pētera un Pāvila bazilika relikviju skapī. Tā kā lielāku popularitāti Svētā Valentīna statuja līdz 19.gadsimtam guva Rietumeiropā un Savienotajās valstīs, bet Prāgā Valentīna diena popularitāti guva pēc Samta revolūcijas, starp citām vērtībām Svētā Pētera un Pāvila bazilikā, šī relikvija lielāko popularitāti tomēr neiegūst.

Spānija

Laikam tieši šajā valstī ir visdažādākās Valentīna dienas svinēšanas tradīcijas, dažādos kalendārajos datumos.

Parasti Spānijā San Valentín jeb Svēto Valentīnu godina 14. februārī un svētkus svin līdzīgi kā amerikāņi, ar dāvanām, romantiskām vakariņām un citām tradīcijām, taču, ir arī atsevišķas Spānijas tautas, kuras Valentīna dienu atzīmē **9. oktobrī**, kad daži spāņi, īpaši valensieši, piemin citu svēto: **svēto Dionīsu**, kuru daudzi uzskata par mīlestības patronu. Par godu 9. oktobrim, dažos Spānijas reģionos notiek parādes, festivāli un citas svinības. Vīriešiem ir arī ierasts dāvināt savām mīļotajām zīda šalles vai kabatlakatiņā ietītu marcipānu šī tradīcija pazīstama kā Mocaorà. Tradīcija liek saņemto kabatlakatņu saglabāt, tas ir pierādījums, cik ilgi neesat bijis kopā ar mīloto.

Katalonijā, Barsalonā, Svētā Valentīna diena tiek godināta 23.aprīlī. Šī diena pazīstama kā **Sant Jordi**. Bez tam, šī diena nav tikai romantiskas mīestības atklāšanas diena, bet arī mīlestības parādīšana grāmatām, dāvājot grāmatu un rozi mīļotajām sievietēm. Aprīļa mēnesī šeit tiek rīkoti grāmatu tirdziņi.

Dānija

Dānijā un Norvēģijā pāri nav vienīgie, kas piedalās Valentīndienas svinībās. To draugi un ģimenes apmainās ar "mīlāko kārtīm", kuru noskaņojums svārstās no aizkustinošas līdz jautrai. Daži nosūta anonīmu joku vēstuli - paraksts tiek rakstīts, izmantojot tikai punktus - ko sauc par "gaekkebreve". Vēstulē ir sarežģīti papīra izgriezumi un īss dzejolis vai vēstījums.

Ja gaekkebreve saņēmējs - kas tulkojumā nozīmē "sniegpulkstenītes vēstule" - uzmin sūtītāja identitāti, viņiem Lieldienās pienākas ola. Kā arī otrādi: Ja minējums ir nepareizs, viņiem jādod sūtītājam Lieldienu ola.

Anglija

Anglijā Svētā Valentīna diena tiek svinēta jau kopš 17.gadsimta. Šīs tradīcijas pirmssākumi meklējami jau Romas impērijas laikā, kad tās valdnieks Klaudijs 2. aizliedza laulības, uzskatot, ka kareivjiem jābūt brīviem vīriešiem. Tajā laikā, priesteris Valentīns slepeni vadīja laulību cerimonijas. Kad valdnieks Klaudijs to uzzināja, priesteris nekavējoties tika arestēts un notiesāts uz nāvi. Tajā nakti, pirms nāves soda izpildīšanas, viņš vēl nosūtīja vēstuli mīļotajai ar parakstu "Tavs Valentīns".

Anglijā ir dažādi veidi, kā svinēt Valentīna dienu, taču viens no populārākajiem ir bērnu dziedāšana, par ko tie, savukārt, saņem konfektes, augļus vai naudu. Tirgo Valentīna maizītes - pazīstamas arī kā "plūmju atspoles" -, kas ceptas ar rozīnēm, plūmēm vai ķimeņu sēklām, lai pieminētu bagātīgu ražu.

Francija

Francija, īpaši Parīze, tiek uzskatīta par vienu no romantiskākajiem galamērķiem uz planētas, neatkarīgi no tā, kurā gada dienā šeit nokļūstam. Šeit ir bezgala daudz kafejnīcas, romantiskas ieliņas un tūrisma piedāvātas atpūtas vietas mīlētājiem, kā arī, romantiskas nakts apgaismotā Eifela tornī, ar skatu uz pilsētu.

Atšķirībā no Somijas, kur šī diena tiek atzīmēta kā draudzības diena, vai Japānas, kur Valentīna dienu svin GAN kā draudzības, GAN kā mīlestības dienu, Francijā tā ir TIKAI MĪLĒTĀJU DIENA! Draudzīga apsveikumu kartiņa draugiem šajā dienā, var radīt

mulsiņošas un nepareizi saprastas jūtas. Citādi, Francijā to svin kā citur pasaule- ar ziediem, šokolādi un mīļiem apsveikumiem.

Nedaudz no franču mīlestības vārdnīcas:

- **L'amour – love (mīlestība)**
- **L'amitié – friendship (draudzība)**
- **Je vous aime – I am in love with you (esmu tevī iemīlējis/ iemīlējusies)**
- **Un amoureux / uneoureuse – a sweetheart (iemīļotais, iemīļotā)**

Vai jū ziniet, kādus mīļvārduus franči lieto, lai uzrunātu savu iemīloto (iemīlotās)?

Viens no populārākajiem ir Ma Puce- My Flea (mana blusa).

Runājot ar sievieti, lieto tāduus mīļvārduus kā:

Ma Biche (mana mazā)

Ma Minette (mans kaķēns)

Ma Poule (mana vista)

Ma Souris (mana pele)

Ma Crevette (mana garnele)

Vācija

Šajā valstī Valentīna dienas svinēšana ir TIKAI pieaugušo tradīcija, bērni šajos svētkos neapmainās ar apsveikuma kartiņām, kā tas notiek citās valstīs, taču līdz ar to romantiskā noskaņa nemazinās- pieaugušo starpā tiek pasniegtas romantiskas apsveikumu kartītes un speciāli šai dienai izgatavotas šokolādes.

Kā Svētā Valentīna dienas simboli Vācijā izvēlētas... nelielas cūkas. Šķiet nedaudz

smieklīgi, bet vāciešiem tās dažādos veidos simbolizē gan veiksmi, gan iekāri.

Sastopamas gan tādas, kas dāvā ziedus, vai šokolādes sirdi, gan arī cūkas, kas, turot četrlapu āboliņu, pa nelielām kāpnēm dodas uz pašu sirdi.

Vēlviens interesants Valentīna dienas simbols Vācijā ir lielas piparkūkas, sirds formā, pārklātas ar krāsainu glazūru, uz kurām parasti rakstīts iemīļotā vārds, vai kāds veltījums.

Mīlestības, sirsnības un saticības pilnu Svētā Valentīna dienu!

Materiāla sagatavošanā izmantotas saites:

[www.google.lv](#)- *Valentine`s Day in Germany*

[www.google.lv](#)- *Valentine`s Day in France*

[www.google.lv](#)- *Valentine`s Day in Japan*

[www.google.lv](#)- *Valentine`s Day in Spain*

[www.google.lv](#)- *Valentine`s Day in England*

[www.google.lv](#)- *Valentine`s Day in Finland*

www.google.lv- *Valentine`s Day in Denmark*

www.google.lv- *Valentine`s Day in Prague- St, Valentine Resides in a Basilica in Prague*

/Mīlošām sirdīm visi ceļi vaļā. Dažreiz šie ceļi zem kājām nobrūk, bet bieži tie ir mīlestības enģeļu spārniem izklāti/ /”www.imavuda.lv” citāts/

MĪLAS TILTS – MĪLĒTĀJU ROMANTIKA

Dievu mīlestības tilts

Mīlētāju tilts Grieķijā

Grieķijas trešajā lielākajā un populārākajā salā Kiprā, Greko ragā, pati Dabas Māte savā labvēlībā visiem mīlētājiem dāvājusi vietu, kuru varētu nosaukt par Paradīzi zemes virsū, radot mākslas darba šedevru, Ayia Napa, vietā kur jūra satiekas ar zemi. Tas nosaukts par Mīlētāju tiltu. Tas ir dabiski laika gaitā veidojies akmens arkveida tilts, un, pastāv uzskats- ja stāvot uz šī tilta noskūpstīsi iemīļoto un izteiksi vēlēšanos, tā noteikti piepildīsies. Tā ir īpaši iecienīta fotogrāfu jaunu iedvesmu “smelšanās” un jaunlaulāto medus mēneša pavadīšanas vieta. Dažreiz šeit notiek arī laulību ceremonijas.

Atslēga no tavas sirds

Most Ljubavij

Tā oriģinālajā serbu valodā sauc gājēju tiltu Vrnjačkā Serbijā, jeb Mīlestības tiltu. Tas ir populārākais no 15 tiltiem šajā pilsētā. Pazīstams arī no agrākās mīlestības atslēgu piekarināšanas (piestiprināšanas) tradīcijas pie šī tilta. Šīs tradīcijas vēsture ir jau ļoti sena- aptuveni simts gadus veca- un skumji romantiska, kas stāsta par vietējo skolotāju Nadu, kura iemīlējās serbu virsniekā vārdā Relja. Viņi saderinājās, kļūstot par pimssākumu mīlestības atslēgu pieslēgšanai pie Most Lubavij- Mīlestības tilta. Pēc saderināšanās Reljam bija jādodas karā uz Grieķiju. Tur, pēc Serbijas frontes

sabrukuma Austroungārijas uzbrukumā, 1915. gada 6. oktobrī viņš iemīlēja vietējo sievieti no Korfu un Relja un Nada saderināšanos atsauc. Nada, tā arī neatguvusies no šī trieciena, drīz vien nomira, bet jaunie pāri, sargājot savu mīlestību, raksta savus vārdus uz piekaramajām atslēgām, kuras pieslēdz uz Mīlestības tilta, saistot šo tradīciju ar Nadas un Relja mīlas stāstu. Ar laiku gan šī tradīcija izzuda un tikai pēc tam, kad serbu rakstnieks un dzejnieks Desanka Maksimovič uzrakstīja dzejoli “Molitva za ljubav” (“Lūgšana mīlestībai”), tradīcija “ atdzima” no jauna.

Ar citu Mīlestības tiltu pār Vranjes upi Serbijas dienvidaustrumos, vecajā kvartālā- Devet Jugovića ielā, saistās vēlviens mīlestības stāsts. Tilts būvēts 1844.gadā, (tas ir, Osmaņu valdīšanas laikā), no baltiem akmeņiem, jāpiebilst, ka tas attēlots arī uz pilsētas ģerboņa.

Bet kāds tad bija šis mīlas stāsts- šis tilts uzbūvēts turku meitenes Aishas un serbu gana Strojana nelaimīgās mīlestības piemiņai. Aisha bija serbu gubernatora Selima Pashas meita un kādu dienu, kad pāris satikās pie upes, gubernators viņus ieraudzīja.

Dusmās tas mēģināja nogalināt meitas iecerēto- Strojanu, taču gadījās tā, ka viņš nogalināja paša meitu, kura aizsargāja savu iemīloto. Izmisumā, Strojans nogalināja sevi. Šai leģendai tad arī uzbūvēts tilts uz kura marmora plāksnes rakstīts:

“Šo tiltu sauc par Balto tiltu, un tas kalpos, lai palīdzētu cilvēkiem. Ūdens, kas plūst zem tā, kalpos cilvēku veselībai! Garāmgājēji, šķērsojiet tiltu un šķērsojiet to atpakaļ. Jūs redzēsiet, ka tas tika uzcelts katra cilvēka labā. Muhameds, Mustafa, palīdz cilvēkam. Aizbildne, piedod skaistās un labās Aishas grēkus un viņas vecāku grēkus! Nolādēts būs tas, kurš šķir tos, ko mīlestība vieno”

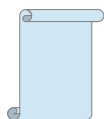
Romantiski- neromantiskais TAMSUI MĪLĒTĀJU TILTS

Tas atrodas Tamsui zvejnieku piestātnē, Tamsui ciematā, Taivānā un tā kopējais garums ir 196 metri. Tilts veidots buru laivas formā, bet tiltam tieši pretī novietotās

laivas, dod iespēju mīlētāju pāriem, kuri šeit ieradušies ekskursijā, doties romantiskā izbraucienā, ko tūristi arī labprāt izmanto. Interesanti, ka tas atklāts 2003.gada 14.februārī, tātad, pašā Svētā Valentīna dienā. Baltās krāsas tilts naktīs maina krāsas, tādejādi pievilinot šurp arī mīlētāju pārus romantikas meklējumos, taču... par šo tiltu runā, ka tie pāri, kuri to pāries, kopā nepaliks. Tā ka... neļausimies ilūzijām.

Priecīgu Svētā Valentīna dienu!

Materiālam izmantoti www.google.lv avoti.

Džefrijs Čosers (1342.-1400.)

Iztēles un mīlas ilūzijas

(pirmais Svētā Valentīna dienai veltītais dzejolis

1381.- 1382.)

(no angļu valodas atdzejojusi Imalda Vuda)

Dzīve par īsu, lai mācītos darbu,

Mēģinot tajā uzvaru gūt

Gadu gaitā mēs prieku tik rodam

Dzīves patiesā jēga sāk zust.

Tad jau jau labāk to mīlai ir veltīt

Īsta tā burvībā, derībā kļūst,

Ak, cik liels es. jūtos šai domā,

Domām kad ļauju es brīvi tā plūst.

Zinu tomēr- mīla ir dzīva

Mūsu dzejā joprojām tā skan,

Grāmatu lapās bieži to tveram

Lordus un serus tā gūsta lai ar`

Bet kamdēļ gan to visu jums stāstu

Lasu īsinot dienas es tā

Gadu gados kā vācam mēs ražu,

Grāmatā savācam zinības šās.

Septiņās nodaļās debess un elle

Zeme un dvēsele ieliktas tiek

Kurās domas nu manas saistās

Kuras izjust un pārdzīvot liek.

Bet kad no dienas es noguris miegu

Sapnis no lasītā tūdaļ man nāk

Tēli sāk darboties, runāt un mācīt

Manu domu piepildījuma.

Tur bruņinieks cīnās ar naidnieku savu

Un mīlētājs savu mīļoto gūst

Naida un mīlas svelošās liesmās

Robeža īstam un neīstam zūd.

Svētā Valentīna naktī

Sapnis par mīlu un naidu man nāk

Liela tad vara domām un jūtām

Vara, ko nesagraus spēks vairs nekāds.

Un kad es pamodies grāmatās citās

Atkal no jauna to sameklēt steidzu

Sapņi un domas tur lidinās līdzās

Domu un sapņu spārni tos nes.

Tagad es ticu tam mīlas spēkam,

Kurš mums to izjust un pārdzīvot liek

Stiprāks par dzīvi un stiprāks par nāvi

Sapnis šis brīnišķais dāvāts mums tiek.

www.librarius.com The Parliament of Fowls by Geoffrey Chaycer (1342.-1400.)

Par autoru

Džefrijs Čosers dzimis 1343.gadā, turīgā vīna tirgotāju ģimenē. 17.gadu vecumā
nokļuvis galma aprindās, studējis jurisprudenci. No 1374.gada srādājis par kontrolieri

Londonas ostā. No 1389.-1391.gadam bijis galma celtniecības darbu vadītājs. 1397.gadā Anglijas karaļa Ričarda 2.galmā sācis stāstīt “Kentenberijas stāstus”, kas arī kļuva par vienu no Čosera izcilākajiem darbiem. Džefrijs Čosers tiek dēvēts par angļu literatūras tēvu, jo viņš viens no pirmajiem sāka izmantot dzimto angļu valodu literatūrā. Savas dzīves laikā Džefrijs Čosers bijis viduslaiku angļu rakstnieks, dzejnieks, alķīmiķis un astronoms. Miris 1400.gadā, viņš bija pirmais literāts, kas apglabāts Vestminstras abatijā, Dzejnieku stūrī.

Fragments no romāna “Porcelāns. Deivida stāsts”

Imalda Vuda

Kādu pēcpusdienu, Deivids nolēma noiet lejā pie baseina. Viņš vienkārši vēlējās uz brīdi pabūt vienatnē, lai vēlreiz pārlasītu jaunāko scenāriju un nedaudz atvilktu elpu. Paņēmis no virtuves trauku ar saviem iemīļotajiem Cēzara salātiem un scenārija lapas, viņš devās uz spārnu, kuru Gotfīds, mājas saimnieks, bija izbūvējis kā atpūtas zonu. Šeit “Cerības” iemītnieki pulcējās brīvajos brīžos, lai pie laba vīna vai minerālūdens glāzes kopīgi patērzētu par aizvadīto dienu, vai vienatnē pasapņotu. Tā tas bijis kopš pašiem pirmssākumiem un turpinājās vēl šobaltdien.

Atlaidies pludmales krēslā, Deivids ērti izstiepa kājas. Neviļus viņa skatiens aizslīdēja līdz baseina zilajam ūdenim... Piepeši Deivids nelabi iztrūkās- kaut kas kutināja pašu degungalu. Pat neatvēris acis, viņš pārvilka ar roku pāri degunam, kutināšana atkārtojās. Atskanēja nebēdnīgi jautri, varētu pat teikt, meitenīgi, smiekli. Pretī stāvēja Kārena, vienā rokā turēdama trauku ar aprikožu saldo, otrā-sīku ziediņu, kas acīmredzot arī bija šīs kutināšanās iemesls.

Tagad viņš vienā mirklī bija kājās.

“Kāren!”

Deivids saķēra vaininieci aiz pleciem.

“Aha, nobaidīju gan!”

Kārenas smieklī izskanēja dzirkstoši kā burbulīši šampanieša glāzē.

“Nu, patiesību sakot, tā nebiju nobaidīts kopš bērnības, domāju, ka nezin kāds moskīts
lien man pa degunu ”

Šie smieklī bija lipīgi un tagad smējās viņi abi.

“Skatos, tev garšo Cēzara salāti” Kārena tagad ierunājās

Cēzara salāti! Viņš tos bija pavisam piemirsis, un piepeši Deivids sajuta, ka vēders prasa
savu tiesu. Viņš nebija ēdis jau labi pasen un nu tajā mājāja viens vienīgs tukšums.

“Jā, tie ir mani iemīļotākie kopš studiju gadiem. Šī iemesla dēļ biju ticis pie iesaukas
Cēzars. Tagad gan, pēdējos gados, saspringtā darba režīma dēļ, bieži iztiek no uzkodām”
viņš klusāk piebilda.

Kārenai gribējās pajautāt, vai tad nav neviena, kas par viņu parūpētos, taču aptvēra, ka
tas būtu pārlietu valstīdīgi, tādēļ tā vietā viņa iesaucās:

“Pusdienlaiks!” un ķērās pie sava aprikožu saldā, savukārt Deivids nu droši varēja baudīt
savus iemīļotos Cēzara salātus.

Kādu laiku viņi ieturējās klusēdami, tad Kārena tomēr apvaicājās:

“Deivid, vai tagad nejūties jau labāk?”

“Jūtos pēc dienas saguris” Deivids pacilāja scenārija lapas, kuras bija paņēmis līdzi pie
baseina, grasoties pārskatīt “ mēs varētu nedaudz, pārmaiņas pēc, atpūsties vakarā. Ko tu
teiktu par... , nu teiksim, “Mēnesēnām” tepat lejā, piekrastē. Mēs varētu tur iebaudīt
vakariņas”

“Labprāt, Deivid, tā ir ļoti skaista ideja, es iešu nedaudz sagatavoties, man vēl šis tas darāms, kamēr es esmu Losandželosā”

“Es gaidīšu tevi, Kāren, šeit astoņos”

Robeža, kas līdz šim vēl bija starp viņiem pastāvējusi, nu salūza un, jūtu uzplūdā, viņš Kārenu apskāva un noskūpstīja.

Kārena mulsi atrāvās un žigli uzskrēja pa kāpnēm, kuras veda uz lielo halli.

Deivids pavadīja viņu ar skatienu.

“Ak, Dievs, Deivid! Vai tiešām tas notiek ar tevi, kā tādām jaunām zēnām” viņš pie

sevis noteica. Dienas nogurums mirklī šķita pagājis nebūtībā.

Vakarā Deivids un Kārena ieradās Malibu pludmales restorānā “Mēnesēnas” Klusā okeāna krastā- āra terasē ar skatu uz pludmali. No šejienes pavērās fantastisks skats uz saulrietu, kurš saulei nogrimstot, iekrāsoja ūdeni ugunssarkanu, tā nu reiz bija tā vieta, kur cilvēku dinamiskā rosinātība un dabas rāmā harmonija neizjauca viens otra gaitu, bet gan lieliski papildināja gaisotni.

Viņi pasūtīja šķīvi ar dārzeņiem mīdiju mērcē, kura malas bija rotātas ar citrona gabaliņiem un piparmētru dzērienu ar laima šķēlītēm.

“Uz mūsu tikšanos!” Deivids un Kārena simboliski saskandināja kokteiļu glāzes.

Iedzēris malku kokteiļa, Deivids ķērās pie naža un dakšiņas, lai tiktu galā ar savu dārzeņu porciju.

Ūdens, sizdamie pret akmeņiem, skalojās līdz pat būves pamatiem un, ja gadījās kāds lielāks vilnis, tas izšļācās līdz paša augšai, kas abiem sagādāja patīkamu jautrību.

“Arī šeit nav miera, cilvēki ir tik ziņkārīgi, ka dažreiz nevar nekur glābties!”

Deivids ieteicās, pamanījis, kā kāds jauns amerikāņu pāris ieinteresēti tos novēro.

Kārena atgriezās un sasmaidījās ar meiteni pie blakus galda.

“Viņi tevi apbrīno un mīl, tas arī viss!”

Kad viņa atgriezās vēlreiz, pārītis bija jau nozudis.

“Var jau būt, bet dažreiz man šī apbrīna ir apgrūtinoša, dažreiz gribas palikt nepamanītam”

“Tātad arī tev patīk vientulība, neraugoties uz popularitāti”

“Dažreiz lielā sabiedrībā tu jūties vientuļāks, nekā būdams viens” Deivids pāri kafijas tasītei paskatījās uz Kārenu “bet nerunāsim vairāk par to, šodien es esmu šeit kopā ar

tevi un jūtos laimīgs par to”

Deivids satvēra Kārenas slaidos pirkstus un vārds bija vairs lieki.

Vēlāk viņi devās pastaigā pa Malibu pludmali, tagad saule jau laidās rietēt, viņi matos rotaļājās viegls vējiņš un zem kājām putēja smiltis, rokrokā Kārena un Deivids gāja gar okeāna krastu. Pludmales apmeklētāji jau pamazām vāca kopā savas mantiņas, lai atgrieztos mājās, bet viņiem tas bija vēl tikai sākums...

“Kāren?” Deivids, apstājies, pagriezās pret Kārenu, kad viņi tā kādu laiku bija gājuši, klusēdami, “kādēļ tu esi tik klusa? Par ko tu domā?”

Brīdi viņi lūkojās viens otrā, tad Kārena ierunājās:

“Patiesībā, kad es pēcpusdien biju nogājusi pie baseina, nācu atvadīties- jau rīt no rīta man atiet vilciens un es atgriežos mājās”

Viņi atsāka iet viens otram līdzās, ne vārda neteikdami, tad Deivids apstājās no jauna.

“Tas nu gan ir pārsteigums! Lai gan patiesību sakot, nebūt ne” viņš tūdaļ pat sevi izlaboja, tad turpināja “es tikai nevēlos, ka tu aizbrauc. Kāren, tev jāzina- es mīlu tevi!”

Deivids instinktīvi juta, ka, lai arī tas skanēja šķietami pāragri, viņam tas jāsaka, jo nebūs citas iespējas. Viņš to bija nēsājis sevī jau sen un nu tas tīri vienkārši bija pateikts.

Brīdi Kārena skatījās viņā, tad pastiepusies pirkstgalos, apvija rokas Deividam ap kaklu.

“Ak, Deivid, es arī nevēlos aizbraukt, bet diemžēl tas nav iespējams...”

“Paliec ar mani, neaizbrauc!” Deivids čukstēja “lūdzu!”

“Es nevaru, mīlo Deivid!” Kārena tāpat čukstus atbildēja

“Es mīlu tevi, nāc!”

Deivids viņu cieši apskāva un viņi skūpstījās no jauna.

Tagad viņi bija nokļuvuši līdz mājai.

“Apsoli, ka rakstīsi! Lūdzu!” Deivids čukstēja, kad viņi bija nonākuši līdz durvīm.

Pamale jau sārtotās, taču nu tā bija rīta blāzma, kura parādījās pie apvāršņa. Šajā naktī viņi bija atklājuši viens otru- runājuši par attiecībām un jūtām, skūpstījušies, apskāvušies un vienkārši sēdējuši kopā uz pludmales soliņa, līdz uzausa blāva rīta gaisma.

“Es rakstīšu, cik bieži vien varēšu!”

Viņi apskāvās vēlreiz.

“Es mīlu tevi!”

“Un es tevi! Deivid, bet man tagad jāiet! Arlabunakti!”

Kārena ātri viņu noskūpstīja un, pirms vēl Deivids bija attapies, nozuda aiz smagajām koka durvīm. Deivids nesteidzās iet iekšā. Rītausma bija rāma un, lai arī pēc negulētās nakts miegs mācās virsū, viņš zināja, ka nespētu iemigt, pat ja to būtu vēlējies. Deivids

pameta skatienu uz logiem augšstāvā. Istabas, kurā mitinājās Kārena, logā vēl dega gaisma.

“Arlabunakti, mīlā! Arlaburītu” viņš pie sevis nočukstēja.

Romāns sarakstīts Latvijas Literārajā Akadēmijā, pie programmas vadītājas Ievas Melgalves 2016.gadā.

Nepaej garām!

Imalda Vuda

Sadzīves īsluga 1 cēlienā, 5 ainās

Darbojošās personas

Bezpajumtnieki:

Gints- galvenais, jauniņais

Klāvs- personība savā vidē

Juris- bijušais aktieris, kurš ierauga Gintu

Artūrs- invalīds, kurš nemierā ar visu

Aleksis- likteņa piemeklēto vīru sabiedrotais, kurš palīdz viņiem izdzīvot

apstākļos, kuros viņi pašlaik atrodas

Pārējie:

Ginta tēvs

Medmāsa

Personas, kuras lugā pieminētas, bet nedarbojās:

Ginta māte

Ginta jaunākā māsa Alise (10 gadi)

Sintija- Ginta bijusī draudzene, klases biedrene, dēļ kuras Gints aizgāja no mājām

Ivo- Ginta patēvs, vīrietis, ar kuru kopā dzīvo viņa māte

Krista- Ginta klases biedrene, meitene, kura neizpelnījās Ginta uzmanību

Valdis- Ginta draugs, kurš aizdod viņam naudu dzīvošanai un nu gaida to atpakaļ

Edžus- Ginta un Sintijas kopīgs klases biedrs, dēļ kura Sintija pameta

Gintu

Lugas darbība notiek sociālā vidē, kurā nonākuši dažādu apstākļu spiesti cilvēki

1.cēliens

1.aina.

Auksta ziemas diena. Darbība norisinās nomalē. Pie ugunsкура sēž Klāvs un Artūrs, silda virs uguns nosalušās rokas. Tālumā uz sēdētāju pusi tuvojas Juris, Klāvs pieceļas, panākas pretī.

Klāvs: Nu, dabūji kaut ko?

Juris: Nekā, šef!

Klāvs: Johaidī, atkal nekā!

Nosplaujas, apsēžas atpakaļ uz kastes. Jurim aiz muguras kaut kas sakustas, iznāk tievs, garš puisis, pagalam nosalis.

Klāvs: Kas tas tāds?

Juris: Atradu viņu uz ceļa, nabadziņš sasalis ragā!

Pieceļas Artūrs, pavelk Juri sāņus.

Artūrs: Paklau, Juri, tu galīgi... , mēs paši tikko kājas velkam, ko tu vēl to puiku atvilki?,

Norāda uz “jauniņo”.

Juris: Es jau neko, man tikai palika žēl sāko...

Artūrs (agresīvi): Nu un tad! Jau otro dienu tu nevari sameklēt neko ēdamu. Ja tā turpināsies, mēs nosprāgsim kā suņi!

Grib kauties, pienāk Klāvs, nostājas starp abiem.

Klāvs: Nomierinies reiz, Artūr, par puiku parūpēšos es pats!

Artūrs: Tev viegli runāt, ko tu viņam rīt dosi?

Klāvs (nošņācas): Apklusti taču!

Aiziet atpakaļ pie ugunsкура.

Klāvs (svešajam): Kā tevi sauc?

“Jauniņais” klusē.

Klāvs (skarbi): Mēms esi?

Tuvojas Artūrs draudīgā pozā.

Artūrs: Spītīgs ar`, būs jāpaskubina!

Klāvs (atgrūž viņu): Neaiztiec, ja gribi palikt!

Pagriežas pret jaunatnācēju, sniedz viņam pudeli.

Klāvs: Še, ieņem šļuku, paliks siltāk!

“Jauniņais” skatās uz sniegto pudeli, neņem.

Klāvs: Nu, ņem, ņem, nav “krutka”, nopelnījam!

Puisis šaubīdamies paņem pudeli, iedzer.

Jauniņais: Mani sauc Gints.

Klāvs norāda uz brīvo vietu, Gints nedroši apsēžas.

Klāvs (nedaudz zobgalīgi): Nu, pūt vaļā, kāpēc uz ielas? Ko pie mammītes neesi?

Noskata viņu no galvas, līdz kājām.

Klāvs (turpina): Starp citu, cik tev gadu? Ja esi nepilngadīgs, labāk tinies!

Gints (spītīgi): Deviņpadsmit, aizlaidos no mājām pirms pusgada.

Pienāk arī Juris

Juris: Kāpēc?

Gints: Gribu dzīvot, kā pats vēlos! Saucamais “patēvs” mani grib regulēt!

Artūrs (ironiski): Paskat` kāds, mēs arī gribam!

Gints: Man nav kur iet! Mans tēvs ir prombūtnē. Neko nezina.

Vīrieši pie ugunsкура saskatās.

Juris: Viņi tevi nemaz nemeklē?

Gints: Viņiem neinteresē, kur esmu. Māte atkarīga no drauga palīdzības.

Juris (izstiepj nosalušās rokas virs uguns): Kur dzīvoji līdz šim?

Gints: Neilgi ar draudzeni Sintiju, kamēr apniku, viņa atrada citu džeku. Viņas dēļ es

totāli ar senčiem sakasījos, jo viņa nepatika. Sanāca kašķis ar mātes draugu Ivo, ka Sintija pīpē māšeles klātbūtnē. Es arī esot uz viņa kakla. Ciest nevaru, gatavais tītars tāds! Šī vazājosies pusplika

pa māju, bērnu indējot ar nikotīnu. Paskat', kāds paraugzēns! Es jau biju savā mājā, viņš atvilkās...

Tad vēl pāris mēnešus vasarnīcā pie drauga, bet rudenī atgriezās viņa vecāki un bija jālaižās.

Juris: Un vēlāk?

Gints: Ko vēlāk?

Juris: Kur paliki pēc tam?

Gints: Tā arī sāku mētāties, kur gadās.

Artūrs: Tev nav neviena radnieka?

Gints: Ir, es jau teicu, ka gribu dzīvot, kā vēlos!

Artūrs: Tad jau viss kārtībā- senči vairs netraucē, draudzene, kura tevi nemīl ir prom no tavas dzīves. Tad tu esi brīvs cilvēks!

Gints (dusmīgi): Nīrgājies?

Juris: "Iekoda kaulā", nepatīk, ka saka taisnību?

Klāvs (dusmīgi): Mierā! Tiko iepazīnušies un jau plēšas!

Vīrieši norimstas.

Klāvs (Gintam): Smēķē?

Tas apstiprinoši pamāj, Nikolajs sniedz cigareti, Gints aizsmēķē.

Gints: Paldies!

Brīdi klusums.

Klāvs: Sen neesi ēdis?

Gints: Trīs dienas.

Klāvs: Skaidrs!

Juris (skatās tālumā): Redz' kur mūsu Alekssis nāk!

Pienāk par Aleksi uzrunātais, vīrieši izdod roku.

Aleksis: Skatos, jums jaunā paaudze!

Klāvs: Gints, tagad mūsējais!

Aleksis pamāj, abi sarokojas.

Aleksis (iespiež Klāvam rokā sainīti): Te būs ko likt uz zoba.

Artūrs: Sen bija laiks...

Klāvs atraisa iedoto sainīti, daļa žāvētas vistas gabalus un maizi.

Klāvs (lielīgi): Paskatieties tik, kāda mums “paika”!

Šovakar mēs esam ķeizari, “pieliksimies” uz vairākām dienām ka prieks!

Artūrs (kāri ēzdams): Mmm, kaut ko tādu mana māga sen nav redzējusi!

Juris: Auksta!

Aleksis: Uzsildi uz uguns! Neproti vai?

Juris: Kur tu vispār to rāvi?

Aleksis: Tirgū pa lēto dabūju, Zigis jau pazīst mani kā “raibu suni”, pacilā kādu kasti un pusdienas garantētas.

Klāvs: Vecais draugs, tu mums esi īstais “kadrs”, tā sacīt- vecis ko vajaga! Kārtīgas vakariņas sagādāji!

Aleksis: Kas nu tur liels- pirmās nepieciešamības prece! (pēc mirkļa) Ir labi jaunumi! Strādāt gribat?

Artūrs: Slimam prasa, veselam dod- runā ārā!

Aleksis: Sarunāju vienu halturku jau rīt.

Klāvs: Kur? Par cik?

Aleksis: Bāzē jāpalīdz, ko vajaga tobrīd.

Juris: Rādās, tā tiešām ir “silta” vietīņa, ja labi strādāsim, tur var dabūt kārtīgu “žūksni”.

Artūrs: Švaki, par to nevar izdzīvot.

Klāvs (dusmīgi, mēdīdamies) : Švaki, švaki, pats tu švaks! Negribi? Nevajaga ar`, dabūsim, kas palīdz!

Klāvs (Gintam): Nāksi, puis, palīgā?

Gints: Nākšu! Kur tad citur palikšos!

Atskan īsziņas signāls, Gints izvelk mobilo telefonu.

Gints (pie sevis, pusbalsī lasa): Kur, ellē, tu esi pazudis?

Gaidu no tevis to “piecīti”, ko paņēmi. Valdis.

Klāvs: Ko tu tur vervelē? Mammīte atrakstīja? Mājās sauc?

Gints neatbild, turpina darboties ar tālruni.

Artūrs: Jūs tikai paskatiet, kas šitam par “spēļmantiņu”!

Juris (izstiepj roku): Parādi, parādi, mums tāds nav!

Gints iebāž telefonu atpakaļ kabatā.

Artūrs: Kur tu, vecīt, dabon naudu šitādu “mašīnu” uzturēt?

Gints: Fāters no Īrlandes pārskaita drusciņ. Šitā viņa dāvana 18 gados.

Klāvs: Tad jau nekāds nabadziņš neesi, tāds īsts klaiņotājs!

Aleksis: Grūtības nepazīsti, varbūt nemaz darbu nevajaga?

Juris: Ko nu rejat puiku, kam ta` nevajag`! Kaut par vēdera tiesu noderēs!

Klāvs (pieceļas): Pietiek, lienam migās! Rīt jāiet darbā!

Pieceļas arī pārējie, Alekss brīdi mīņājas uz vietas, tad pagriežas uz iešanu.

Aleksis: Es nu iešu, tad līdz rītdienai!

Klāvs: Paliec vēl!

Aleksis: Nē, nē, manējā gaida, zini, kāda šī!

Klāvs: Labi, nu tad ej!

Aleksis: Sveikiņi!

Vīrieši atkal izdod rokas, sāk izklīst arī pie ugunskura sēdošie, Gints joprojām domīgs sēž, skatās ugunī.

Juris: Gint, tu nenāksi?

Gints pieceļas, uzmet ugunskuram sniegu, apslāpē, visi vīrieši aiziet.

1.AINAS BEIGAS

(turpinājums marta nummurā)

NAKTS TAKSOMETRS

Imalda Vuda

Turpinājums (sākumu skatīt janvāra numurā)

2.nodaļa

Otra iespēja

“Intiņ, vai tu tur vēl esi? Vai esi jau pamodusies?”

Viņu uzmodina Elvīras tantes balss aiz durvīm. Inta paskatās pulkstenī- ir jau gandrīz desmit. Nu gan viņa šorīt ir gulējusi! Ne velti Elvīra nākusi augšā viņas modināt, Inta zina, cik tantei tas grūti. Parasti Intas diena sākas septiņos. Tas ir darba dienās, kad viņas dienas kārtībā ir rīta duša, brokastis un brauciens uz darbu, bet brīvdienās viņa mēdz pagulēt līdz astoņiem vai deviņiem.

Inta izkāpj no gultas un dodas atvērt durvis. Pirmā, pa atvērto duvju spraugu pamanās iesprukt Mīce- tantes pūkainā kaķene. Viņas dēļ Intai ir nācies uzkopt dzīvokli pat trīs

reizes dienā. Viņa mīl pabūt visur, atstājot pa kādam spalvu kamolam. Arī šoreiz kaķene taisnā ceļā dodas uz savu iemīļotāko vietu- Intas gultu, kura vēl silta, viņai tiko pieceļoties, un, ielēkusi tajā, ērti ieritinās.

“Laikam būšu aizgulējusies šorīt, ir jau vēls!”

Inta vēl aizvien izspūrusi un samiegojusies stāv tantes priekšā, kura, kā vienmēr smaidoša un visu saprotoša, skatās uz viņu.

“Tu, meitīn, atkal tā pavēlu pārnāci, daudz darba acīmredzot! Dzirdēju, ka tu slēdz durvis, bet nolēmu necelties skatīties, Ko nu tur skatīt- pate jau liela! ”

“Jā, man gada atskaites, tādēļ iznāca aizkavēties”

Intai tā gribas izstāstīt tantei par “uzkrautajiem” pienākumiem, par domstarpībām ar priekšnieci... tikai par nakts braucienu ne, tas lai paliek viņas ziņā!

“Tad nu iešu sagatavošu ko uzkožamu, droši vien būs izsalkusi”

Elvīra pagriežas uz iešanu.

“Jā, labprāt ko ieēstu!”

Mīce paliek savā vietā, tādēļ Intai nav izvēles.

Viņa noiet uz vannas istabu, kur aši nomazgājas, atgriezusies saģērbjas un jau grasās doties brokastīs, kad iezvanas viņas telefons.

Kas gan varētu viņai zvanīt brīvā dienā? Intas izbrīns kļūst vēl lielāks, kad pamana priekšnieces Valdas nummuru.

“Klausos!”

Intas balss ir ieturēta un nedaudz vēsa. Dziļi sirdī viņa vēl glabā aizvainojumu par vakar vakarā iznākušo incidentu.

“Labrīt, Inta, šeit Valda!”

Valda, savukārt, izklausās līdzsvarota un nomierinājusies.

“Piedod, ka traucēju brīvdienās, bet, tavai zināšanai, pirmdien darbā nebūšu, tā ka vari paņemt papildus brīvu dienu un pabeigt iesākto atskaiti. Tas arī viss. Lai izdodas atpūsties!”

“Labi! Paldies, paldies par visu!”

“Tad uz tikšanos otrdien!”

“Uz redzēšanos!”

Intai kā akmens nokrīt no sirds. Viņai dota otra iespēja. Varbūt viss nav tik slikti, kā bija rādījies vakar.

Brīvdienas paiet ne vien atpūšoties un pabeidzot atskaiti, bet arī ar mājas uzkopšanu un tīrīšanu, ar ko Elvīra viena nav spējusi tikt galā, tādēļ darbā Inta atgriežas nedaudz nogurusi, bet apmierināta ar padarīto.

Dienas rit parasti un pelēcīgi- ar dokumentu kārtošanu, aprēķiniem un pārrunām ar Valdu, tādēļ tās nakts notikums Intas galvā vairs atlikts “otrajā plānā”.

Kādu vakaru, kad Inta jau atkal grasās doties mājās, gaitenī viņa sastop to pašu jauno vīrieti, kurš tonakt bijis viņas “nakts taksometra” vadītājs. Rimants. Inta atceras viņa vārdu. Viņu nevarētu sajaukt ne ar vienu citu. Tagad Inta pirmo reizi redz viņu “dienasgaismā” un jau atkal kaut kas viņā uzbango. Pirmām kārtām, tas ir pārsteigums par negaidīto atkalredzēšanos šajā vietā, un tomēr- ne tikai tas... Vīrietim patiesi ir pusgari, pakāpeniski apgriezti mati, kuri sniedzas gandrīz līdz pleciem, kā viņa bija ievērojusi jau tonakt pustumsā, skaisti veidota seja, ar pilnīgām, skaistām lūpām un silts brūnu acu skatiens. Viņš ir ģērbies īsā, brūnā ādas pusjakā un melnās biksēs.

“Jūs!”

Intai izsprūk, nesagatavotai, negribot.

“Labvakar ...”

“Tas... tas patiesi bija pārsteigums sastapt jūs šeit!” Inta joprojām nespēj attapties no pārsteiguma

“Arī es jūtos patīkami pārsteigts sastapt jūs vēlreiz!”

“Tikai nesakiet, ka arī jūs šeit strādājat, tas būtu patiesi interesanti”

Viņa to saka tāpat, lai gan labi zina vizītkartē norādīto Rimanta darba vietu un adresi.

“Piekrītu, bet nē, iegādījās darīšanas...”

Kādu brīdi saruna pārtrūkst un viņi stāv viens otram pretīm klusējot, runā tikai viņu acis. Vīrietis ierunājas pirmais:

“Jūsu darba diena ir beigusies”

“Tā rādās, aizkavēties parasti nākas tikai tad, kad jāiesniedz mēneša vai gada atskaite, pārējā laikā Valda, mūsu priekšniece ir stingra, bet elastīga attiecībā pret darba laiku. Nesen iznāca maza aizķeršanās, bet nu jau viss ir nokārtots...”

Atkal iestājas pauze, Inta jūtas neērti, ka “uzkrāvusi” savu problēmu pilnīgi svešam cilvēkam, bet jau atkal Rimants izglābj situāciju:

“Ja vēlaties, varu aizvest jūs mājās, droši vien būsi nogurusi pa visu garo dienu”

“Ja vien tas jūs lieki neapgrūtinātu, labprāt! ”

Vairāk par visu pasaulē Intai nepatīk gaidīt autobusu un tagad, kad pirmais sals un slapjdraņķis klāt, kad aukstums velk pie kājām, tas ir nepatīkami vēl vairāk, tādēļ klusībā viņa jūtas pateicīga jaunajam paziņam par tādu piedāvājumu.

“It nemaz! Nāciet, tā būs ātrāk!”

“Paldies!”

Inta klusi nosaka un seko viņam.

“Es nemaz nezinu, kā jūs sauc”

Viņš no jauna ierunājas, kad viņa pasažiere iekārtojusies aizmugures sēdekļī, tāpat kā tovakar.

“Inta. Inta Zemiņa. Jums ir skaists vārds, neparasts”

Tagad Inta iniciatīvu sarunā ņēmusi savās rokās. Tā drošāk un arī ērtāk. Kaut kas jau jārunā ir.

Rimants atskatās un pasmaida:

“Mans vārds ir lietuviešu izcelsmes, ja atcerieties uzvārdu vizītkartē”

Inta pamāj ar galvu:

“Zemaitis. Ļoti līdzīgs manējam”

“Ja mēs precētos, jums nemaz daudz savu uzvārdu nebūtu jāgroza”

Tagad smejas viņi abi, smejas no sirds, bez nodoma.

“Patiesībā, Lietuvā šāds vārda un uzvārda savienojums nav retums”

Rimants atskatās uz aizmugurē sēdošo Intu.

Kādu laiku abi klusē. Tomēr sveši, varbūt vairs arī nesatiksies. Tas jau tikai tāds gadījums, ka šovakar viņa Rimantu atkal ieraudzīja.

Tagad viņi jau ir piebraukuši pie Intas mājas.

Rimants pietur un vēlreiz atskatās:

“Cik atceros, tas bija šeit!”

Inta atkal pamāj:

“Jā, pareizi!”

“Nu tad mums atkal jāatvadās”

“Jā! Paldies, ka atvedat mājās un par skaisto vakaru”

Inta atvelk durvju rokturi un tās atlec vaļā.

“Palieciēt sveika, Inta! Lai jums labi klājas! Es patiešām priecājos jūs satikt!”

“ Es arī, arlabvakaru!”

Inta vēlreiz atskatās, kā cenšoties paturēt prātā viņa seju, tad izlaiž kājas uz trotuāra un nonāk uz ielas.

(Turpinājums marta nummurā)

SILVERS

Imalda Vuda

Turpinājums (sākumu skatīt janvāra numurā)

turpinājums
Snieks ar pūlēm atvēra acis. Viņš bija dzīvs! Paldies Meža Vīram, vilki nebija viņu saplosījuši! Acis viņam šķita kā no svina, bet galva- no dzelzs. Bet kur viņš īsti atradās? Bija jau gandrīz tumšs, tādēļ neko nevarēja saskatīt, bet to, ka viņš neatradās meža vidū, vilku aplenkumā, mežinieks skaidri saprata. Mežinieks sāka taustīties apkārt, roka atdūrās pret ko cietu un gludu. Tā bija kabatas batereja, kuru viņš pirms dažām dienām pameta, strādājot šķūnītī. Baterejas nelielajā, apaļajā gaismā viss pamazām kļuva pazīstams- kaut kādā, sev neizprotamā, veidā viņš atradās savā šķūnītī uz grīdas. Mežinieks tūdaļ atcerējās visu notikušo. Tātad viņš patiešām šeit atradās kopā ar smagi savainotu, plēsīgu meža zvēru, kuru bija izglābis. Viņš neatcerējās, kā nokļuvis mājās, kas notika pēctam, kad viņš atgriezās pie vilka, bet skaidri saprata, ka vilki, kuri gribējuši viņam uzbrukt, bijis tikai sapnis. Varbūt tas viss bijis tikai sapnis? Tad kādēļ viņš atradās šeit? Mežinieks saņēma spēkus un piecēlās pussēdus. Viņš paspīdināja gaismu apkārt-

turpat, netālu, patiesi gulēja izglābtais vilks, vēl aizvien sasegts ar viņa jaku. Tātad tā bija patiesība. Mežinieks nebija pārliecināts, vai vilks vēl ir dzīvs. Bija pagājušas jau vairākas stundas, viņam nebija vairs spēka to apskatīt un apkopt. Uznācis spējš klepus uz brīdi novirzīja viņa domas. Viņš saņēma spēkus un, lēnām piecēlies, piegāja pie guļošā vilka. Mežinieks piesardzīgi noņēma jaku. Tā bija piesūkusies ar asinīm, bet viņš par to nebēdāja,

tagad bija jāapskata slimais dzīvnieks. Mežinieks nocēla no sienas lukturi un aizdedza. Šķūnītī nu kļuva gaišs. Ja vilks vēl dzīvs, viņam nepieciešama palīdzība-tas jāapmazga un brūces jāapkopj.

Mežinieks steidzās pāri pagalmam uz mājām un atgriezās ar bļodu silta ūdens. Vilks tagad smagi elsoja un klusi smilkstēja.

“Tūlīt, tūlīt, paskatīšos, kā varu tev palīdzēt!” tas runāja vairāk pats ar sevi, nekā ar ievainoto dzīvnieku.

Mežinieks apmazgāja ievainojumus vilkam uz muguras un apsaitēja tos ar marli. Viņam par pārsteigumu, dzīvnieks ļāvās un nepakustējās. Visu šo laiku viņš nebija pakustējies ne no vietas, tikai smagi elsa.

Ik pa laikam mežinieka darbu pārtrauca uznākušais klepus.

“Tik un tā- līdz rītam viņš neizdzīvos, bet es būšu darījis kaut nedaudz tā labā” mežinieks nodomāja, nolīcis malā bļodu. Viņš sameklēja turpat biezas lupatas un sasedza ar tām vilku. Mežinieks jau grasījās atgriezties mājās, lai dotos pie miera, tomēr kaut kas,

varbūt sirdsapziņa, neļāva viņam pamest slimo dzīvnieku. Nonācis līdz šķūnīša durvīm, viņš vēlreiz atskatījās.

“Ja man no rīta vairs nebūs spēka atnākt šurp pāri pagalam, vilks pilnīgi noteikti būs pagalam” viņš nodomāja.

Mežinieks uzklāja matraci, netālu no vilka gulvietas, pārsedza tam biezu segu un, tāpat, neizgērbies, apgūlās.

Miegs nenāca, traucēja arī dzīvnieka smagā elpa un klepus, kas mocīja mežinieku. Acīmredzot, viņš bija saaukstējies. Mežinieks gulēja aklajā tumsā un dažādas domas nāca viņa prātā. Viņš atcerējās savu laimīgo bērnību, pirmās medības kopā ar tēvu, kad būdams vēl neliels pusaudzis, tēva uzraudzībā, bija nomedījis savu pirmo zaķi. Tolaik jaunajam, topošajam mežiniekam tas bija ievērojams ieguvums un liels lepnums.

“Tā tev, Pērt, pieredze turpmākajam mūžam!” tēvs ar lepnumu viņam toreiz teica “būsi mežinieks, tāpat kā es un tavs vectēvs bija!”

“ Ak, tēv, ja tu zinātu, kādu atbildību es pašlaik esmu uzņēmis! “ mežinieks nodomāja, raugoties tumsā un klausoties dzīvnieka elpā “pirmoreiz mūžā nezinu, ko iesākt! Ja šis vilks izdzīvos, būšu par viņu tikpat atbildīgs, kā ja ļaušu viņam nomirt!”

Laukā bija atsācis putināt. Parasti uznācis, tas nemitējās pat pāris dienas, tad viņš būs iesprostots kopā ar šo zvēru. Lai vai kā, tas bija viņa lēmums! Mežinieks aizvēra acis, vēl kādu laiku domas, kā vilki pēcpusdienas sapnī, aplenkuši nelaida viņu vaļā un tad miegs aizklāja apziņu ar vieglu, dziedinošu neziņu, mieru un tumsu šai naktī.

(turpinājums martā)